

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Περὶ Ἰονέσκο

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ & ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

dad | ΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κύριος Σμιθ: Σπύρος Κορώνης

Κυρία Σμιθ: Όλγα Λάου

Κύριος Μάρτιν: Πάνος Μυλωνόπουλος

Κυρία Μάρτιν: Μελίνα Γεροντάκη

Μαίρη - Υπηρετρια: Χριστίνα Μπατζιοπούλου

Λοχαγός των Πυροσβεστών: Βαρβάρα Μυλωνάκη

Καθηγητής: Γιάννος Παππάς

Μαθήτρια: Σοφία Τσιρώνη

Μαρία - Υπηρετρια: Βασίλης Καραθανάσης

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ:

Σκηνοθεσία - Διδασκαλία: Γεωργία Αθανασιάδου

Σκηνικά - Κοστούμια - Artword: Ελένη Νανοπούλου

Φωτισμοί - Ήχος: Νίκος Ζαννής

Ευχαριστούμε θερμά το Θάνο Μουτή για τη βοήθεια του στον ήχο

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ:

Κατασκευή σκηνικού: Set Lab

Τυπογραφείο: Plotter Line

Παραγωγή: Οργανισμός Πολιτισμού Αθλητισμού & Περιβάλλοντος
Δήμου Αγίου Δημητρίου

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Ο Ιονέσκο πίστευε ότι: "το θέατρο πρέπει να ενεργεί με μια τακτική του ΣΟΚ. Η ίδια η πραγματικότητα, η συνείδηση του θεατή, ο συνηθισμένος μηχανισμός σκέψης του - η γλώσσα- πρέπει να ανατρέπονται, να αποσυνδέονται, να αναποδογυρίζουν τα μέσα έξω, έτσι που να τον φέρνουν ξαφνικά αντιμέτωπο με μια εντελώς καινούργια αντίληψη της πραγματικότητας".

Τί σημαίνει το παραπάνω για ένα θεατρικό εργαστήριο που μέσα στην, αναμφισβήτητη, ωμή, βίαιη και εγωκεντρική ζωή αποφασίζει να δουλέψει πάνω σε αυτή, ας μου επιτραπεί η έκφραση, την ευφυή προσωπικότητα.

Τα μάτια ανοίγουν διάπλατα και αναζητούν το καθετί. Το κόμμα, την τελεία, την παύση, την κάθε λέξη, την κάθε ανάσα, το κάθε βλέμμα. Από το πιο φανερό ως το πιο καλά κρυμμένο νόημα. Έτσι εκείνο που φαινόταν αδέξιο και ακατέργαστο τελικά δεν ήταν αδέξιο και ακατέργαστο.

Κι εκείνο που φαινόταν απλοϊκό ή απλά έξυπνο στην πραγματικότητα ήταν ευφυές. Τα γεγονότα και οι καταστάσεις πρέπει να μεγεθύνονται πάνω στη σκηνή, να υπογραμμίζονται και να τους δίνουμε όσο γίνεται περισσότερη έμφαση.

Βλέποντας αυτές τις κούκλες-μαριονέτες-ήρωες αναρωτιέσαι γιατί πρέπει να φαίνονται τα πράγματα ιδανικά πλασμένα; άλλωστε δεν είναι...

Όλα στο φώς! Οι σπάγκοι λοιπόν πρέπει να φαίνονται όσο γίνεται περισσότερο, ίσως να είναι επίτηδες εμφανείς.

Να σπρώχνονται όλα μπροστά ώστε να αγγίζουν τον παροξυσμό, να φτάνεις ίσα με τη ρίζα για να μπορέσεις να δεις τις πηγές του τραγικού.

Κι όμως θα το θεωρούσα μεγάλο σφάλμα αν φεύγοντας οι θεατές από την παράσταση βρίσκονταν αντιμέτωποι μόνο με την απαισιοδοξία. Άλλωστε όπως ήδη ανέφερα αυτό το τραγικό, είναι κομμάτι της ζωής. Βάζοντας λοιπόν τον άνθρωπο κατά πρόσωπο με αυτή την ωμή πραγματικότητα καταφέρνει να αναγνωρίσει την ύπαρξη του και να λυτρωθεί. Το πρώτο βήμα είναι να δεχτείς το απαισιόδοξο γιατί η υποχρέωση να το αποβάλεις βίαια σε κάνει ακόμα πιο απαισιόδοξο.

***"Νιώθω πως κάθε μήνυμα απόγνωσης, είναι η καταγραφή και δήλωση μιας κατάστασης από την οποία όλοι μας πρέπει ελεύθερα, χωρίς βία, να προσπαθήσουμε να ξεφύγουμε"* Ευγένιος Ιονέσκο**

Σας εύχομαι καλή θέαση

Γεωργία Αθανασιάδου

Ο Ευγένιος Ιονέσκο γεννήθηκε στις 26 Νοεμβρίου 1909
στη Σλάτινα της Ρουμανίας από Ρουμάνο πατέρα και Ρουμάνο-Γαλλίδα μητέρα.
Πέρασε την παιδική του ηλικία στη Γαλλία, αλλά επέστρεψε στη Ρουμανία
με τον πατέρα του το 1925, μετά το διαζύγιο των γονιών του.
Μετά τις σπουδές του στο κολλέγιο, σπούδασε Γαλλική λογοτεχνία
στο Πανεπιστήμιο του Βουκουρεστίου
από το 1928 ως το 1933 και έγινε καθηγητής της γαλλικής γλώσσας.
Το 1936 ο Ιονέσκο παντρεύτηκε τη Ροντίκα Μπουριλεάνου.
Απέκτησαν μια κόρη κι επέστρεψαν στη Γαλλία το 1938,
ώστε ο Ιονέσκο να τελειώσει τη διδακτορική του διατριβή.
Το ξέσπασμα του Β Παγκοσμίου Πολέμου το 1939 τον βρήκε στη Γαλλία.
Παρέμεινε στη Μασσαλία κατά τη διάρκεια του πολέμου
και τελικά εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στο Παρίσι
μετά την απελευθέρωσή του, το 1944.
Ο τάφος του Ευγένιου Ιονέσκο στο κοιμητήριο του Μονπαρνάς στο Παρίσι
Ο Ιονέσκο έγινε μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας το 1970,
ενώ κέρδισε πολυάριθμα βραβεία και τιμητικές διακρίσεις.
Πέθανε στις 28 Μαρτίου 1994.

